

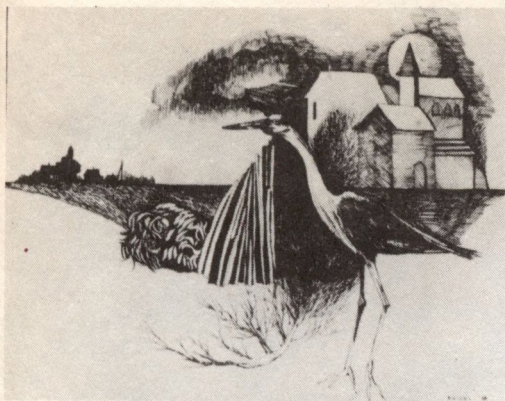
Két verseskötetről

Sárvár várossá nyilvánításának huszadik évfordulójára két verskötettel örvendeztette meg az olvasókat a könyvtár és a tanács, ráadásul helytörténeti érdekesség mindkettő, igényes olvasóknak készült csemege. Famentes ofszetpapíron állította elő a gyomaendrődi Kner Nyomda, verskötethez illő, finoman elegáns kötésben. *Az én képem* címmel *Dukai Takách Judit* válogatott verseit olvashatjuk, immár a második kiadásban. A költő neve Berzsenyi életrajzából ismert: *Berzsenyi Dániel* feleségének, *Dukai Takách Zsuzsannának* unokanővéréről van szó, akihez Berzsenyi örökbecsű költeményt írt (*Dukai Takách Judithoz*. Berzsenyi Dániel összes művei. Szépirodalmi Könyvkiadó, 1956). Ebben olvashatjuk, hogy a szép sógornő zongorajátéka, szellemessége, műveltsége mennyire elbűvölte a költőt, megingatva abban a hitében, hogy *Dukai Takách Judit*, aki 1795-ben született, két házasságból hat gyermeknek adott életet, és 1836-ban már meg is halt, nemcsak zongorázni, kézimunkázni, írni-olvasni tanult meg, de tizenhárom-tizennégy éves korától már verseket is írt a természetéről és a szerelemről. Isten, háború a „franc hőssel” (Napóleon korában vagyunk), édesanyja siratása finom, fentebb stílusban mosolyogtatja meg az olvasót. Ódon báj és naivitás jellemzi, szinte halljuk a „klavír” hangjait, melyet *Berzsenyi Dániel* megénekelte. A költő nő hírnevét nemcsak sógorának, hanem *Kazinczy Ferenc* és *Döbrentei Gábor* gondoskodásának is köszönheti. Végül tüdővészben pusztult el, miként ez abban az időben költőknél szokásos volt. Rímei többnyire ragrimek, de a deákos verselés minden csinját-binját értette, és népdalszerű verseket is írt. *Urbán László*-nak, az *Építsd a hidat* címmel megjelent verskötetete is régiesnek tűnik. A nagy elődökre, *Tinódi Lantos Sebestyénre*, *Berzsenyi Dánielre*, *Gárdonyi Gézára* hivatkozik, mint példáira. Ő még nem ábrándult ki a költészetből, mint

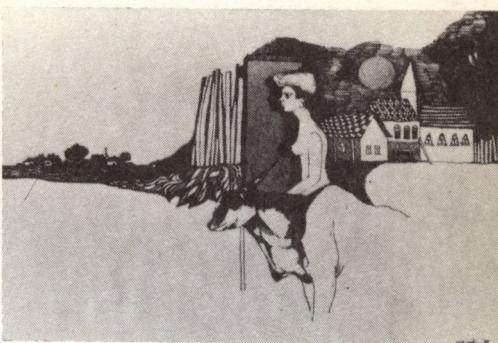
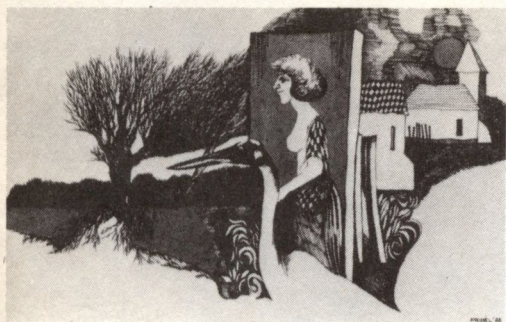
annyi kortársa, nem érintette meg a formabontás szele. Témái a költészet szentsége, a pannon táj, a hősi múlt. Két helyi mártírnak is emléket állít. A Sárváron született tizenkilenc éves hős tanítóra így emlékezik: „...De neve már zászlón leng, lobog a szélben, / hogy igaz emléke mindörökre éljen. / Hamvait munkások kísérték diszhelyre, sirja fölé márványemléket emelve. / Ahol vére csordult, szebb a föld virága. / Nem volt az élete, halála hiába: / Országunk gyarapszik, új harcosok nőnek, / s bennük él ereje Entzbruder Dezsőnek.”

Bozi László sárvári születésű ifjúkommunista Franciaországban esett el az ügyért. Az ő történetéről elbeszélő költeményben emlékszik meg *Urbán László* (*Egy távoli sirra*). *Betelhetetlen szemmel* című ciklusa személyesebb, elégikusabb. Az *Anyám, anyám hová lettél* a kötet egyik legszebb költeménye. A sárvári könyvtár nyugalmazott igazgatójának verskötetete színesíti kortársköltészetünket. Mint ahogy csak örülhetünk annak, ha minél több vidéki városban vállalkoznak könyvkiadásra, kultúraterjesztésre. (*K. Zs.*)

FRIDÉL LAJOS grafikáiból
(Cikkünket lásd az 53. oldalon)

Ára: 13,— Ft
HU ISSN 0450-7886